

Теологија или мајмунологија

Видим да због два часа биологије поново заседају кризни штабови. Исто као пре једанаест година. Наравно да је вера једно, а наука нешто друго. Мада су за верујуће људе, од Бога и они сами и научне дисциплине којима се баве.

На питања која ми колеге археолози постављају немам намеру да одговарам. Нека од њих за мене су тајна будућег века, а за поменуте особе, нека буду како год знају, то јест како год мисле да знају.

Једно је сазнање, друго богопознање, а најгоре је тобожње свезнање, то јест незнање.

Рећи ћу само да не прихватам никакву еволуцију – ни атеистичку, ни псеудотеистичку јер еволуција не може бити теистичка. А зашто?

Морамо се држати основне логике. Кратко и јасно – или Бог постоји или не постоји. Нема средње варијанте. Или је створио свет или није. Ако јесте, онда је свемоћан. Ако је свемоћан, за-

што би човека стварао од мајмуна, а не директно. Ако је створио свет и све што мисли, онда је и сам интелегентан. Ако је интелегентан зар би дозволио и тако уредио да његов син јединородни буде рођен од Марије, ћерке Јоакима и Ане из племена Давидовог, насталог у неком тамо колону од мајмуна? Зар је син Божији, Богочовек, Господ Исус Христос потомак мајмуна?! (Боже, опрости!) Следствено реченом, прихватање било какве еволуције у контексту стварања света јесте негација ортодоксног, то јест православног хришћанства.

Љиљана Чолић*

Уосталом, пошто дотична господа помињу Књигу постања, ево кратког цитата: „И створи Бог човека по лицу своме, по лицу Божијем створи га” (Прва књ. Мојсијева, 1, 27).

Додуше, створени смо као слободна бића. Имамо слободу да изаберемо теологију или

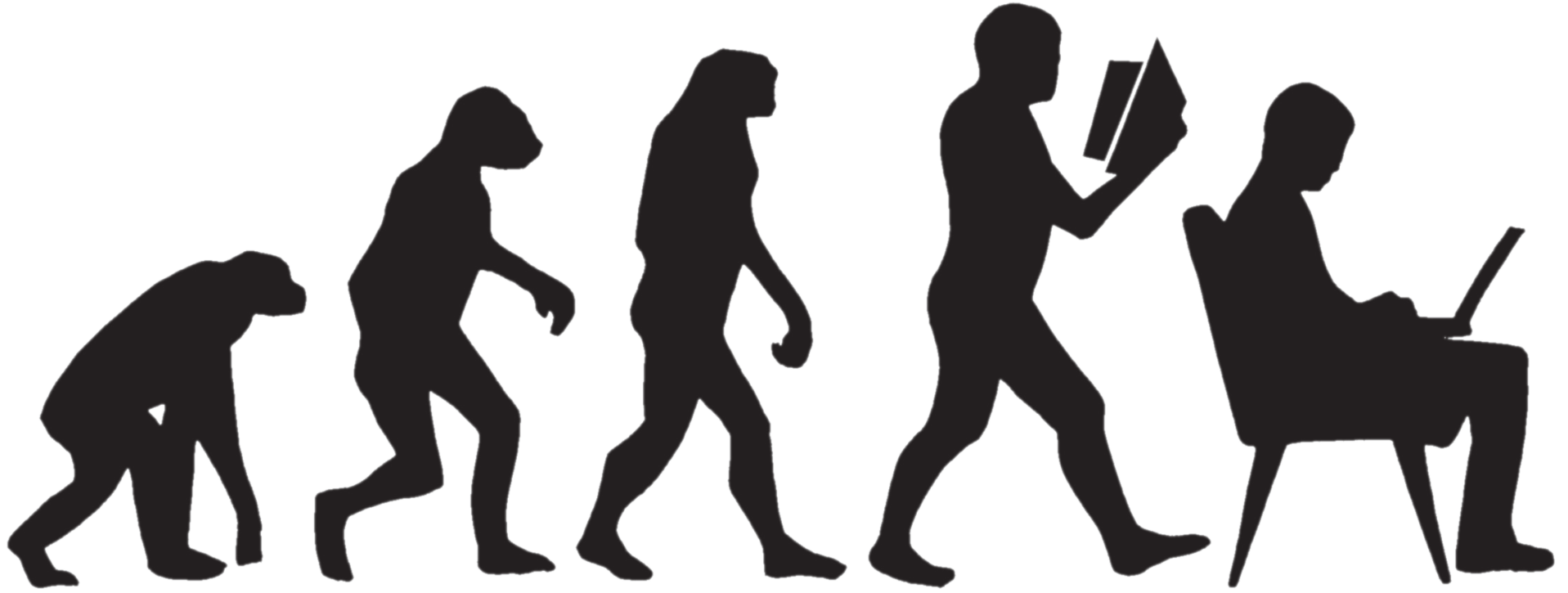
мајмунологију. У мојим школским данима сви смо били мајмунолози, без могућности да бијемо. Нажалост, и данас је тако.

Одговор на текстове Да ли је трава настала пре звезда и Ко данас оспорава теорију еволуције, Културни додатак од 25. јула 2015.

Др Биљани Стојковић посвећујем једну анегдоту о Насредину хоџи из старих уџбеника за учење османског језика. Питали хоџу како зна да Бог постоји, а он им рече: „У мом животу све је како Бог хоће, а да Њега нема, ваљда би једном било и како ја хоћу.”

Драга Биљана, ако вам се некад све коцкице не покlope баш по вашој жељи, можда је то зато што Бог тако хоће или допушта, а увек и у сваком случају из неког корисног разлога.

*православна хришћанка, од тридесетог, дана свог, од Бога датог, живота

ПОЛЕМИКА

Ништа у науци није неупитно

Радмило Рончевић

Професор др Александар Палавестра са сарадницима тражи да изнесем своје ставове о неким битним деловима Библије, о настанку космоса, наше планете и живота и закључује да ће тек тада моћи суочити научне ставове и аргументе а „до тада је сасвим беспредметно расправљати о томе има ли или нема сведочанстава о „прелазним формама”, „изгубљеним карикама” или о „мајмунским прецима”. У свом тексту нисам ни једном речју помињао Библију нити сам коментарисао било какве ставове о настанку космоса и наше планете. Аутори поменутог текста не осврћу се на суштину мога текста нити пак побијају податке које сам изнео, већ траже полемику око нечега што ја нисам ни помињао. Како се то зове у науци? Не знам како би професор Палавестра дискутовао о теорији еволуције са Дарвином пошто се Дарвин није бавио настанком космоса, наше планете и живота; знао је ко је удахнуо живот на нашој планети. То му, међутим, није сметало да главни део живота посвети истраживању и расправљању о прелазним формама, недостајућим карикама и пореклу човека.

Уместо осврта на податке из мога текста, поменути аутори су ми „са висине” одржали „лекцију” о науци те поред осталог кажу: „При томе под науком подразумевамо скуп логичких и емпиријских метода који обезбеђују посматрање одређених феномена, с циљем да се они протумаче и разумеју.” Слажем се у потпуности са наведеним ставом. Међутим, противници теорије еволуције, нарочито неодарвинисти, често, за доказивање битних чињеница, поготово када не дођу до „карике”, уместо скупа логичких

и емпиријских метода, користе непроверљиве спекулације које се не могу ничим доказати нити експериментом поновити. Сличним стилем аутори текста дефинишу и теорију еволуције и наводе: „Да не буде забуне, кад кажемо ’теорија еволуције’ не мислимо на *йрејџисџавку* или *сџекулацију* већ на систем идеја који објашњава или расветљава групу чињеница или феномена, односно на исказ који представља опште законе, начела или узроке нечега познатог или опаженог.” Поштована господа археолози, ништа битно од наведеног теорија еволуције, до сада, није расветлила. И даље, најбитнији детаљи настанка и развоја живота остају на нивоу спекулација.

Откуд одједном ДНК

Могао бих и ја да кажем нешто о науци. Теорија, по дефиницији, представља једну или више хипотеза, у најбољем случају, јединствени систем закона и хипотеза. Хипотеза је комбинација искуства (које је увек недовољно) и незнања (које је велико). Ако је тако, онда је и теорија еволуције у основи хипотеза.

На крају текста аутори коментара истичу: „Божанска промисао, без обзира на то да ли у њу верујете, по дефиницији је непроверљива, па тако не може бити предмет научном тестирања и истраживања.” Слажем се са добрим делом реченице. Но, и објашњење настанка космоса и наше планете „Великим праском”, сингуларитетом је непроверљиво, експериментом не поновљиво, експериментом законом природних наука доказати, али га ипак истражујемо. Узгред, „Велики прасак” је у доброј мери у корелацији са библијским виђењем настанка космоса и наше планете.

У другом тексту истог додатка, др Биљана Стојковић истиче да ја не разумем научну методологију али да то, могуће, и није проблем јер „могуће

је да основни научни принципи нису пресудни за хирургију којом се бави др Рончевић”. За разлику од теорије еволуције, хирургија је велика егзактна наука која почива на огромном искуству, провереним сазнањима и безбројним научним експериментима. Хирургија се не може радити на основу спекулација јер би то био недопустив кривични и етички прекршај, злочин. Др Стојковић каже: „Данас не постоји ни један податак из науке који негира еволуцију или теорију еволуције.” Има много података који потврђују теорију еволуције, али нема сигурних доказа за коначно оповргавање теорије еволуције. Исто тако, нема ни једног доказа да Бог не постоји нити егзактних података који потврђују еволуцију и теорију еволуције. Медицина је дефинитивно одбацила неке ставове наметнуте од еволуциониста. Слепо црево, крајници, тимус, тртична кост, нису докази еволуције, нису атавистички органи, већ важни органи савременог човека. Др Стојковић тврди да у научним колекцијама има на стотине прелазних фосила. Где су, ко их и зашто крије? Прочитао сам доста текстова о фосилима и еволуцији, али озбиљних података о прелазним фосилима веома је мало или их нема. О настанку живота др Стојковић каже: „Механизам настанка живота и првих генетичких система интензивно се демонстрирају у биохемијским лабораторијумима, што нису подаци који се крију од јавности.” Што се тиче механизма настанка живота, ту теорија еволуције апсолутно пада. Простор ми не дозвољава да наведем бројне податке о настанку живота и о животу, које теорија еволуције не може објаснити. Изнећу само детаљ о почетку настанка живота.

Не знамо поуздано како су се спон-

тано спојили атоми кисеоника, водоника, угљеника и азота у сложене молекуле аминокиселина. Апсолутно не знамо како су од аминокиселина спонтано настали протеини, око милион врста у људском организму, са специфичним бројем и распоредом аминокиселина, а тиме и специфичним функцијама без којих нема живота. На пример, да би се формирао најраспрострањенији протеин коллаген потребно је спојити 1055 аминокиселина у строго одређеном низу (укупно има 22 врсте аминокиселина које се разликују на основу броја и распореда атома кисеоника, водоника, угљеника и азота). Претпоставка је да су се некако у некој топлој барици спојиле аминокиселине и створиле протеине. То је у супротности са основама хемије, јер се у води мономер (аминокиселине) не може спојити у полимер (протеине) као што од праха шећера, који се стави у воду, не може настати коцка шећера. И кад би тако настали протеини, како је било могуће да спонтано настане тако велики број различитих протеина са специфичним бројем и распоредом аминокиселина, тиме и специфичним функцијама које омогућавају живот. Ако се, ипак, и то десило, опет од живота нема ништа јер се протеин сам од себе не може репродуковати и опстати. За репродукцију потребна је ДНК. Откуд одједном тако сложени молекули ДНК у којој је запис о репродукцији? Опет, ДНК без протеина не значи ништа, не може дати живот. Ето, сада некако, великим чудом, имамо и протеине и ДНК али опет нема живота. Да би настала хелија, живот, који би се репродуковао, треба да се протеини, ДНК и друге компоненте живота налазе у некој мембрани. Откуд одједном и та мембрана са одређеним физичким, хемијским, физиоло-

шким и репродуктивним својствима? И откуд онда хелија, са бројним органеллама, специфична сложена лабораторија? И од хелије дођосмо до човека, до свести, морала, савести, говора бројним недоказивим спекулацијама. И све ове бројне, невероватне случајности јесу апсолутна научна истина, „апсолутно неупитан научни систем”, какао каже др Стојковић!? Ништа, поготово у науци, није апсолутно неупитно.

Дарвинизам је опаснији

У недостатку аргумената, и у овом тексту, госпођа Стојковић се бави политиком, креационизмом и мојом биографијом. Наводи да моја биографија апсолутно потврђује њену тезу „да је креационизам тесно повезан са десничарским политичким ставовима” и „да је неолиберални капитализам најчвршће усађен у конзервативним хришћанским политикама”. Прошао сам свет више пута, одржао преко 100 предавања на великим светским хируршким конгресима, упознао еминентне интелектуалце и научнике и огромна већина њих сматра неодарвинизам далеко опаснијим за човечанство од креационизма. Др Стојковић, ипак, не зна колико не зна.

Текст др Радише Јанчића углавном се односи на моје две реченице у којима подсећам да човечанство, кроз миленијуме, није приметило да је прилагођавање живих бића животности средини довело до нових врста живота већ само до неких промена на истој врсти и да мутације вируса и бактерија, о којима свакодневно слушамо, не дају нову врсту живота већ само нове врсте у истој породици живих бића. Он тврди да су такве појаве необорив доказ теорије еволуције. Сматрам да такав став није у складу са суштином теорије еволуције па је онда полемика са др Јанчићем несврхисходна. ¶

Одговор Александру Палавестри са сарадницима, др Биљани Стојковић и Радише Јанчићу